

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Dette lovforslag er en genfremsættelse af det i folketingsåret 1981/82, 1. samling, fremsatte forslag, se Folketingstidende 1981/82, forhandlingerne sp. 174-5 og 779-84 samt tillæg A sp. 477.

Ved forslaget foreslås lov om beskyttelse af bier, jfr. lovbekendtgørelse nr. 17 af 22. januar 1960, (bibeskyttelsesloven) og lov nr. 126 af 15. april 1959 om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos bier og om foranstaltninger til biavlens fremme (bisygdomsloven) revideret og samlet i én lov.

Beskyttelsen af bier mod forgiftning af plantebeskyttelsesmidler blev lovfæstet ved lov nr. 111 af 13. april 1954. Denne lov er blevet revideret ved lov nr. 292 af 14. november 1956 og lov nr. 334 af 19. december 1959 og bekendtgjort ved lovbekendtgørelse nr. 17 af 22. januar 1960. Vedrørende de nævnte loves behandling i folketinget henvises til folketingstidende 1953-54: 3012, 3167, 4429, 4802, A. 1839, B. 317, 483, C. 477, 1956-57: 404, 610, 708, 833, A. 135, C. 11 og 1959-60: 912, 1041, 1094, 1358, A. 973, C. 15.

Bekæmpelse af sygdomme hos bier blev lovfæstet ved lov nr. 99 af 8. maj 1908 om bekæmpelse af bipest. Denne lov er senest revideret ved lov nr. 126 af 15. april 1959. Vedrørende folketingets behandling af denne lov henvises til folketingstidende 1959-60: 2939, 3512, 3921, 4051, A. 2125, B. 823, C. 805.

Hovedprincippet i bibeskyttelsesloven er, at den, der spreder eller lade sprede plantebeskyttelsesmidler, som er forsynet med et særligt advarselmærke om farlighed for bier, over blomstrende planter, ifalder erstatningsansvar over for de biavlere, hvis bier derved forgiftes. Erstatningssagerne afgøres af de kommunale mark- og vejfredsnævn, hvis afgørelse kan indbringes for vedkommende civildommer.

Hovedprincippet i bisygdomsloven er, at landbrugsministeren bemyndiges til at træffe foranstaltninger mod en række nærmere angivne sygdomme hos bier samt mod »andre endnu ikke her i landet påviste sygdomme hos bier, når disse sygdomme konstateres her«. Ved administrationen af loven bistås ministeren af statens bisygdomsnævn, statens biavlsforsøg, et antal bisygdomsinspektører

samt et antal tilsynsmænd. Eisygdomsinspektørerne skal i forvejen være autoriseret som tilsynsmænd, og for denne autorisation er det en forudsætning, at vedkommende har fornøden praktisk kendskab til biavl og til behandling af sygdomme hos bier. Loven indeholder desuden bestemmelser om renavl af bier.

Af rationaliseringsgrunde gennemførtes i 1976 en nedsættelse af antallet af tilsynsmænd fra ca. 420 til 123. Samtidig indførtes kategorien registrerede kyndige biavlere, der bistår statens bisygdomsnævn med forskelligt arbejde.

Dette forslags hovedprincipper afviger ikke væsentligt fra ovennævnte principper. De vigtigste ændringer er:

Beskyttelse af bier.

1. Der foreslås indført en klassificering og mærkning i to fareklasser af plantebeskyttelsesmidler og vækstfremmende midler (giftmidler), som er farlige for bier.
2. Der foreslås indført bødestraf for forsætlig og groft uagtsom brug af de farligste midler, såfremt der derved forårsages forgiftningsskader på bier.
3. Det foreslås at alle erstatningskrav henvises til afgørelse ved voldgift.
4. Der foreslås etableret et nyt voldgiftssystem til behandling af erstatningssager.

ad 1. Klassificering af giftmidler.

Ifølge bibeskyttelsesloven forsynes alle giftmidler med samme advarselmærke uanset, at der kan være endda meget stor forskel på midlernes farlighed for bier.

Den, der skal træffe beslutning om en sprøjtning eller pudring, har derfor meget lidt vejledning i sit valg af bekæmpelsesmiddel og kan risikere at vælge et meget farligt middel i tilfælde, hvor et mere skånsomt middel ville være tilstrækkeligt.

Med en klassificering og mærkning af giftmidlerne vil det desuden være muligt at indføre det under 2 nævnte strafansvar for brug af meget farlige midler.

Kun de giftigste midler agtes henført til kategorien »meget farlig for bier«.